

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > דע את התבודדותיך הכנה 001 הקדמה רצון אמתי

דע את התבודדותיך הכנה 001 הקדמה רצון אמתי

עולמה הפנימי של ההתבודדות

חלקי כח היחידה שבנפש

חז"ל מלמדים אותנו (בראשית רבה, פרשה יד סימן ט), כי לנשמה ישנם חמישה שמות: נפש, רוח, נשמה, חיה, יחידה. הנושא בו אנו עוסקים, הינו כח היחידה שבנפש, שבאופן כללי הוא מורכב משני חלקים המשפיעים על אופן עבודת האדם. חלק אחד שמתגלה מכח היחידה שבנפש, הינו הזיהוי של כל אדם במה הוא יחיד, במה הוא יחודי ובמה הוא שונה מכל שאר הנבראים. החלק השני שמתגלה מכח היחידה, שייך לקשר של נפש לבורא ית"ש. כלומר, לכל אדם ואדם ישנו אופן יחודי כיצד דייקא הוא נקשר לבורא עולם, והקשר שלו הינו שונה ויחודי משאר בני האדם. שני החלקים הללו, מצריכים כל אדם לעבוד על שניהם במקביל, לגלות את היחודיות של הנפש הפרטית שלו כשלעצמה, ולגלות את היחודיות של הקשר שלו לקב"ה. אכן, למרות שמדובר לכאורה בשני נושאים שונים לכאורה, אולם שני הדברים הללו תלויים זה בזה, וכפי השיעור שאדם מגלה את יחודיותה של הנפש הפרטית שלו, כך מתגלה שיעור היחודיות בקשר שלו לקב"ה.

גילוי חובת האדם בעולמו

הקב"ה ציוה את כל אחד מעם ישראל לקיים את המצוות, וכידוע בכללות ישנן תרי"ג מצוות. למרות שכח זה של קיום המצוות שייך לכלל ישראל, אולם לכל נפש ונפש ישנו אופן פרטי ויחודי של עבודת ה' שקיים אצלו בלבד. בענין זה, ידועים דברי הרמח"ל בתחילת 'מסילת ישרים': 'יסוד החסידות ושרש העבודה התמימה הוא שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו **בעולמו**' - בעולם שלו דייקא. כלומר, שורש העבודה הינו לברר ולגלות במה הנפש היחודית והפרטית שלו שונה מכולם.

אחת מהדרכים שנקטו רבותינו כדי לגלות את יחודיות הנפש שלו, הינה באמצעות הכח שמוגדר בדברי הראשונים - כח היחידות וההתבודדות, היינו שהאדם מבדיל את עצמו משאר בני האדם, ונשאר לבד עם עצמו.

עומק התועלת מההתבודדות

תחילה נברר, מהי המטרה והתכלית בכך שאדם מבדיל את עצמו מאחרים ונשאר לבדו.

ישנם מספר נימוקים מדוע ראוי לכל אדם למצוא לעצמו זמן בו הוא נמצא לבדו, כגון כדי לפרוש מהחומר ולשקוע בעולם יותר פנימי, או כדי להשיג זמן של שקט שבו יהיה לו יותר קל להתרכז, להתבונן, ולחשוב לעומק, ועוד הסברים נוספים שישנם אודות התועלת שאדם יכול להפיק מכך שהוא מתבודד.

אכן, למרות שכל הסיבות והנימוקים דלעיל הינם נכונים, אולם ישנה תועלת פנימית עמוקה מאד, אשר אפילו אלו שמקפידים מדי יום לייחד לעצמם זמן להתבודדות, אינם מודעים אליה.

הסיבה העמוקה שבגללה על האדם לייחד לעצמו זמן להיות לבד, הינה על מנת לגלות את היחודיות של הנפש שלו.

כלומר, כאשר אדם נמצא עם בני אדם נוספים, הרי שהחיבור שלו לבני אדם מטשטש את היחודיות של הנפש הפרטית שלו, אך כאשר האדם נמצא לבד, זהו כלי שדרכו האדם יכול לגלות יותר בקלות את היחודיות של הנפש שלו.

יתכן מצב שאדם מבודד את הנפש שלו במשך שנים רבות, ובכל יום עושה חשבון הנפש, מודה לקב"ה על כל מה שנתן לו, מתעורר בתשובה על החלקים שאינם מתוקנים, מתפלל לקב"ה על כל צרכיו עד הפרט הקטן ביותר, אולם למרות שכל הדברים הללו הינם דברים נכונים ואמיתיים, ואף מוזכרים בדברי רבותינו, אך לא זוהי פנימיות תכלית עבודת האדם בהתבודדותו.

תפיסות הפכיות באופן בריאת האדם

בטרם נבאר את עומק התכלית האמיתית של התבודדות נפש האדם, תחילה נעמיד נקודת יסוד חשובה בהקשר לכך.

ידועים דברי חז"ל (סנהדרין לז ע"א), שאדם הראשון נברא יחידי. כלומר, בתחילה האדם נברא יחידי, ורק לאחר מכן הפיל עליו הקב"ה תרדמה וברא את חוה כמציאות נבדלת.

האופן בו נברא אדם הראשון כשהוא יחיד בעולמו, אינו מקרה בעלמא, אלא הקב"ה בראו כך במכוון ובמדוקדק, מחמת שכל תכלית שורש היצירה של האדם הינה כדי שהוא יהיה יחידי, כפי שיבואר לפנינו.

מאידך, מצינו בדברי חז"ל (ברכות סא ע"א), שנחלקו רב ושמואל כיצד היה אופן היצירה של אדם וחווה, שיטה אחת שבתחילה חווה נבראה כעין זנב של אדם הראשון, ושיטה שניה שבתחילה אדם וחווה נבראו כשהם שני פרצופים.

הרי, שיטתה גם תפיסה פנימית לפיה האדם לעולם אינו מצוי לבדו בנבראים, אלא הוא תמיד נמצא עם עוד מישהו ומחובר אליו באופן גמור.

נמצינו למדים, שישנם שני כוחות הפכיים לחלוטין בקומת הנפש של האדם, מחד על האדם להיות מחובר באופן עמוק מאד של אהבת הבריות בכלל, ואהבת ישראל בפרט, עד כדי בחינה של 'ואהבת לרעך כמוך' - כמוך ממש, כדברי הרמח"ל.

אולם מאידך, ישנה עבודה הפוכה לחלוטין, לפיה על האדם להיות בודד לחלוטין, נבדל מן כל הברואים כמציאות של בריה יחידה.

האיזון בין חיבור להיבדלות מהבריות

בדרך כלל המציאות מורה, כי בני אדם נוטים לאחד משני הקצוות, מחד ישנו סוג של אנשים שהם חברותיים מאד, יש להם קשר חזק עם זולתם, הם אוהבים להיות בסביבת בני אדם ולשוחח עמם, נהנים ללכת איתם למקומות שונים, ותדיר הם מבקשים את החיבור לבריות.

מאידך, ישנם אנשים שמטבעם הם אוהבים לחיות עם עצמם לבד, בשקט שלהם, בפינה שלהם, ומעבר לנחיצות ההכרחית כמעט אין להם קשר עם הבריות.

שני סוגי ההתנהגויות דלעיל, הינן שתי צורות חיים של קצוות שונים.

והנה, ידועים דברי הרמב"ם (פ"ב מהל' דעות ה"ב) כי ברוב העינים ראוי לאדם לצעוד בשביל הזהב - שביל האמצע, ואם כן אף בעיני זה של הקשר עם הבריות, על האדם לנהוג בדרך האמצעית, מחד עליו להיות מחובר מעט עם בני אדם, ומאידך עליו למצוא זמן בו הוא מבודד את עצמו משאר הבריות.

ואכן, ניתן למצוא אנשים רבים, שבחלק מזמנם הם נהנים להיות עם חברה, ולעיתים הם מעדיפים להיות עם עצמם, ולכאורה דרך זו הינה שביל האמצע שראוי לכל אדם לנהוג בו.

אולם אליבא דאמת, אדם שרוצה להיכנס לעבודה הפנימית של התבודדות הנפש ולהגיע ליחודיות של נפשו, אין די בצורת החיים החיצונית דלעיל שבה האדם מקדיש חלק מהזמן להיות עם חברה וחלק מהזמן להיות לבדו, שהרי בזמן שבו הוא נבדל ומבודד מבני אדם, הוא אינו מצורף בנפשו ובלבבו עם עם ישראל, והרי שכל צורת חייו אינה מתאימה לדרך שתורתנו הקדושה מורה לנו.

מהי, אפוא, צורת החיים האמיתית?

שביל הזהב הפנימי והאמיתי של החיים - הינו לחיות **בנפשו** את שני הקצוות. כלומר, על האדם לאחוז בו זמנית את שני הקצוות בנפש, מחד עליו להיות מחובר עם בני אדם בעומק נפשו, בעומק לבבו, אך מאידך, עליו להיות אדם שמבודד עמוק מאד בתוך נפשו ונבדל מהכל.

כדי לגלות את ה'אני' הפרטי של האדם, מחובתו לגלות תחילה את כח החיבור שלו עם כלל ישראל, היינו לחוש שפועמת בקרבו אהבת ישראל עמוקה מאד, שבאה לידי ביטוי בהטבה עם זולתו, והשתתפות בצער הכלל עד כדי הורדת דמעות. [כמובן שהמינון של ההטבה וההשתתפות בצער משתנה מנפש לנפש בהתאם לאופי של כל אדם, אך היסוד של אהבת ישראל מבוסס על הדברים הללו].

וביתר חידוד, כדי שאדם יגיע לעומק הנפש של עצמו, הרי זה תלוי במידת עומק אהבת ישראל שיש לו. אדם איננו מסוגל להגיע למקום העמוק והמבודד ביותר בתוך עצמו, ליחודיות הנפש שלו, אלא כפי שיעור אהבת ישראל שקיימת בו. ואם נראה לו שהוא הגיע למקום הפנימי והאהבת ישראל שלו איננה חזקה דיה, בהכרח שהוא לא גילה את ה'אני' הפרטי שלו.

מי שמעט מצוי בדרכיהם ובהנהגתם של גדולי הדורות, יבחין כי דרך חיים זו היתה מצויה אצלם כסדר, שמחד היה להם עולם פנימי עמוק מאד בתוך עצמם שהיה נבדל ומבודד מסביבתם, אך מאידך, מידת אהבת ישראל שלהם, והדאגה שלהם לכלל ישראל, היתה כפי אותו העומק שהם התבודדו לעצמם.

חיים חיצוניים וחיים פנימיים

לאור האמור, נבין היטב את ההבדל המהותי בין צורת חיים פנימית אמיתית לצורת חיים חיצונית.

כאשר אדם חי בצורת חיים חיצונית, הרי שהוא מתחבר עם בני אדם כאשר משעמם וריק לו בתוך עצמו, ואף כאשר הוא מבודד את הנפש שלו מאחרים, הרי זה נובע מאנוכיות, כיון שפעמים הוא חש כי עדיף לו להיות עם עצמו לבד.

כמובן ששני הקצוות הללו אינם נכונים, הן כאשר אדם מתחבר עם בני אדם מחמת הריקנות שבתוך עצמו, והן כאשר הוא מבודד את נפשו מתוך דאגה ל'אני' הפרטי שלו, הרי זו צורת חיים חיצונית.

לעומת זאת בצורת החיים הפנימית, החיבור עם בני אדם נובע מאהבת ישראל עמוקה מאד, וההתבודדות של הנפש נובעת מהמקור של הגילוי הפנימי, ולא מהאנוכיות הגסה והמלוכלכת של הנפש.

הסיכונים שבהתבודדות החיצונית

לאחר ההקדמה החיונית דלעיל למהלך הדברים שנעסוק בהם בהמשך דברינו, כעת נבאר את נקודות הסיכון שקיימת בעצם המהלך של ההתבודדות וההיבדלות מבני אדם כאשר אינו נעשה כראוי.

סכנה ראשונה. כאשר אדם מבודד את עצמו מבני אדם אחרים, הוא עלול להתנתק מסביבתו הקרובה, כגון בעל מאשתו, אשה מבעלה, הורים מילדיהם, בנים מהוריהם, וכן על זה הדרך. וככל שאדם נכנס יותר עמוק לתוך נפשו, ישנו סיכון גבוה יותר שהוא יתנתק מסביבותיו.

סכנה שנייה. ככל שאדם מתכנס פנימה לתוך עצמו, הוא עלול להיות יותר אנוכי. כלומר, כאשר אדם חי בעולם חיצוני יותר, הרי שהמושג יחודיות בנפש מגיע ממקום של גאווה, ממקום של אנוכיות, וממילא כל יחודיות שתתגלה אצלו בנפש, עלולה ללבות את האנוכיות ואת הגאווה בנפשו.

נחدد את הנקודה. פעמים שאדם מתלונן כי הוא חש שאין לו משמעות לחיים, וכתוצאה מכך חסרה לו שמחת חיים, ומייצעים לו שכדי להרגיש כי הוא 'שוה משהו', עליו לחפש את הנקודה היחודית של הנפש שלו, וכתוצאה מכך הוא יחוש שיש לו ערך, דבר שיעניק לו תחושת סיפוק ורוגע.

דרך זו, הינה דרך חיצונית של אומות העולם, שהרי מחד הכרת נקודת היחודיות שלו אכן מעניקה לאדם שמחת חיים וסיפוק, אולם מאידך היא מגדילה את האנוכיות והגאווה שלו, ואף עלולה לנתקו מסביבתו הקרובה. [אכן, פעמים כאשר אין ברירה, כגון כאשר יש חשש שאדם עלול להגיע למצבי דכאון וכדו', אפשר להשתמש אף עם דרך זו].

הדרך הנכונה לגילוי היחודיות

לעומת זאת גילוי היחודיות שבו אנו עוסקים, איננו בבחינת ידיעה בעלמא של האדם במה הוא יחודי, אלא עניינו כניסה למקום עמוק, נקי ושקט יותר בנפש, וככל שהאדם נכנס לעולם פנימי יותר, כל גילוי של יחודיות מגלה אצלו מקום שקט יותר, אמיתי יותר, נקי וזך יותר.

עלינו להבין, כי הדרך החיצונית לגילוי היחודיות של האדם, לגילוי ה'אני', שונה לחלוטין מהדרך הפנימית בה אנו עוסקים, ואלו שתי תפיסות שונות לחלוטין.

כאשר אדם משתמש בהיבדלות מבני אדם באופן החיצוני, הוא אינו זוכה לגלות את היחודיות האמיתית של נפשו, אלא מהלך זה רק מעצים אצלו את הגאווה, ופעמים גם נותן מעט סיפוק, אך זה לא יוצר אצלו תפיסה של חיים חדשים לחלוטין.

לעומת זאת כאשר גילוי היחודיות מגיע מכניסה לתוך עולמו הפנימי של האדם, הרי זה דומה למציאות בה תינוק נולד ובשלבם הראשונים לחייו עדיין אינו יכול לזוז, לאחר מכן הוא גדל מעט ומשחק בצעצועים, עד שהוא גדל יותר וקולט את העולם בצורה שלימה.

כאותו תינוק שיצא מהשלב של קטנותו ואופן ההסתכלות הבוגר שלו על החיים הפך אותו לאדם אחר לחלוטין, אף האדם שנכנס פנימה ומשיג את יחודיות נפשו באופן הראוי, אין זה גילוי בעלמא במה הוא יחודי בלבד, אלא הוא יוצא מהעולם החיצוני שהוא הכיר עד עתה, ונכנס למקום פנימי בנפש, באופן שמתגלים לאדם חיים חדשים, וכל מציאות החיים שלו משתנה לחלוטין מהאופן בו הוא הסתכל עליה קודם לכן.

יתירה מכך, שינוי זה איננו חד-פעמי, אלא כאשר ההתבודדות מגיעה ממקום פנימי ושקט והאדם מגלה את יחודיותו האמיתית, ככל שהוא נכנס עמוק יותר אל תוכו, כך גילוי היחודיות יוצר בקרבו עולם חדש זך ונקי יותר.

עלינו להבין, כי למרות שמבחינה מציאותית נראה כי כל האנשים חיים באותו עולם, אולם אליבא דאמת, יש יחידים שמצויים בעולם אחר לחלוטין, על אף שבגופם הם נמצאים כאן בעוה"ז.

אכן, כדי להבין כראוי את עומק נקודת החילוק בין ההיבדלות מחברת בני אדם באופן החיצוני, לבין ההתבודדות ע"פ צורת החיים הפנימית, צריך אזון דקה שמבחינה וחשה בנקודת שורש הדברים שבהם אנו עוסקים, וככל שאדם נכנס יותר פנימה, ונפשו הופכת לזכה יותר, הוא זוכה ל'הבנת הלב' של הדברים הללו, אך מי שעדיין לא זכה להעפיל לדרגות הללו, הרי שהוא שומע שישנה מציאות כזו, ויתכן שאף מאמין, אך קשה לו להבין במה מדובר.

ההקדמה דלעיל למהלך הדברים שנעסוק בהם בהמשך, נחוצה כדי ללמדנו שאיננו עוסקים ברעיונות מופשטים בעלמא, אלא מדובר כאן בצורת חיים פנימית שונה לחלוטין.

'מעין עולם הבא'

ידועים דברי הגמ' בשבת (קנא ע"א) שבעולם הבא יש לכל צדיק וצדיק מדור לפי כבודו, והרי שלכל אדם ואדם יש עולם פרטי שלו.

מי שזכה שגם בעוה"ז יתגלה לו העולם הפרטי שלו, עליו אומרים חז"ל (ברכות יז ע"א) 'עולמך תראה בחיך'. כלומר, כבר בעוה"ז אדם יכול לחיות במציאות שהיא מעין דמעין של עוה"ב, באופן שמתגלה לו העולם שלו, ובכך הוא קשור ומחובר לעולם הפנימי, לעולם העליון.

כאשר אדם זוכה ל'עולמך תראה בחיך', הוא מגלה הסתכלות חדשה על החיים, ומתגלית לו תפיסה שונה לחלוטין, עד

שמכאן ואילך כאשר הוא יסתכל על העולם, הוא יחוש שבני אדם חיים בעולם אחד, והוא מצוי בעולם אחר.

מהותה הפנימית של ההתבודדות

לאחר שנתבארו ונתלבנו בס"ד הדברים דלעיל, כעת נבין מהי המהות הפנימית של ההתבודדות.

עניינה של ההתבודדות היא, שכאשר אדם זוכה להגיע לעולם הפנימי שלו, אין זו מציאות בה הוא נמצא עם כולם והוא מתבודד, אלא הוא באמת חי בעולם לעצמו.

מי שחי כל היום עם בני אדם, ומפנה לעצמו זמן של רבע שעה, חצי שעה או שעה - שבהם הוא פורש מבני אדם ועובד את קונו בקדושה ובטהרה, הרי שבעצם הינו אדם שחי עם כולם, אלא שהוא מייחד לעצמו זמן לחיות לבדו.

אולם אדם שגילה את עולמו הפנימי, הוא אינו מבודד את עצמו לזמן מסוים בלבד, אלא כל מציאות חיו הופכת להיות כאדם שחי בעולם לעצמו. כשם שבעולם העליון, לכל צדיק וצדיק יש מדור לפי כבודו, כך גם כאן בעולם, כל המציאות הנפשית הפרטית שלו, מצויה בעולם פרטי לעצמה.

המושכל ראשון שצריך להיות ברור לכולנו, שהתבודדות איננה מעשה חיצוני שבו האדם מבודד את עצמו מאחרים בלבד, ואפילו לא די בכך שאדם יעשה חשבון נפש עם עצמו וידבר עם בורא עולם, אלא עניינה כניסה לעולם חדש לחלוטין, וזוהי ההתבודדות האמיתית.

כמובן, עדיין לא עסקנו בדרכים כיצד להגיע לדרגה עליונה זו, ולהלן אי"ה נבאר זאת בארוכה, אולם קודם לכן שומה עלינו לחדד מהו המושג העליון והנכבד של ההתבודדות עליו דיברו רבותינו, כדי שנוכל להתחבר אליו ולו במעט.

מהותה הפנימית של ההתבודדות עניינה, להיכנס לעולם שאף אדם בעולם אינו יכול להיכנס אליו. אם יש עוד אדם אחד שיכול להיכנס לאותו מקום, הרי שאין זו התבודדות גמורה.

אדם שמהות ההתבודדות שלו מסתכמת במעשה החיצוני של הליכה למקום מבודד, כגון לגינה, לשדה, ליער וכדו', הרי שיתכן כי מבחינה גשמית הוא נמצא שם משעה שבע עד שמונה, אולם משעה עשר עד אחת עשרה יכול לבוא אדם אחר במקומו ולהיות בדיוק באותו מקום בו הוא היה.

לעומת זאת כאשר אדם מגלה את יחודיות הנפש שלו, ונכנס עמוק לאותו מקום יחודי בתוך תוכו, הרי שאין זו התבודדות חיצונית ומקרית, אלא התבודדות אמיתית שמובילה את האדם למקום בו אין אף אדם בעולם שיכול להיכנס.

נכונות להשקעה

לאחר שהקדמנו לבאר את מהותה של ההתבודדות, ושבאמצעותה ניתן לגלות עולם פנימי חדש לחלוטין [למרות שכאמור, קשה מאד להבין זאת באופן ברור עד שמיישמים את הדברים באופן מעשי], כעת כל אחד ואחד צריך לברר ולבדוק עם עצמו עד כמה הוא מוכן להשקיע כדי לגלות את אותו עולם פנימי, שהוא תכלית חיינו ולשמו נבראנו.

כל אדם יודע כמה הוא טורח עבור סיפוק צרכי גופו, כמה הוא יגע עבור בן הזוג שלו, וכמה הוא מתאמץ למען ילדיו בצרכי העולם הזה - השקעה שכוללת פרטים רבים, כגון לבוש, אוכל, ריהוט, לימודים ושאר צרכי העוה"ז.

כעת, על כל אדם לערוך בירור אמיתי עם עצמו האם הוא מוכן להשקיע באותו יחס כדי לגלות את העולם הפנימי הנכסף, שזה כל מהותנו?!

על דברי הפסוק במשלי (כז, כא) 'ואיש לפי מהללו' מבאר רבינו יונה, שבהתאם לשיעור שהאדם מעריך כל דבר, הסיכויים להשגתו מתרבים ומידת החיבור שלו כלפיו גדלה. וכן להיפך כמובן, ככל שאדם מעריך פחות את הדבר, כך פוחתים הסיכויים שהוא ישיגו, ואפילו אם יצליח להשיגו, אך החיבור שלו כלפיו יהיה קטן ביותר.

מעתה, אדם שמעוניין להיכנס בס"ד לדבר שאיננו חד-פעמי, אלא לתהליך שאמור להיבנות שלב על גבי שלב, הרי שכל אחד צריך לברר היטב עם עצמו עד כמה הוא מחובר ומוכן להשקיע במהלך זה.

אדם שמוכן להשקיע זמן מועט בלבד בבחינת התעניינות בעלמא, יתכן שיקבל מהדברים דלהלן מספר עצות ותובנות שבודאי יכולות להועיל, אך עליו לדעת באופן ברור ומוחלט כי אין בכח אותם עצות להוציאו מהעולם החיצוני ולהכניסו לעולם הפנימי

של ההתבודדות.

לעומת זאת מי שמוכן ומזומן להקדיש מזמנו, ממרצו ומכוחות נפשו להשגת המטרה, והוא מודע לכך שמדובר כאן בהשקעה שעשויה לשנות לחלוטין את חייו, ולחשוף בפניו עולם פנימי, אותו אדם יוכל להפנים את הדברים באופן מיוסד ובנוי. וככל שיגדל הרצון מתוך הסכמה מוחלטת להקדיש את החיים לעולם הפנימי, כך יתרבה שיעור התועלת שניתן להפיק מהדברים.

החלטה גורלית

על האדם לערוך מבחן אמיתי, מתוך שלווה נפש וישוב הדעת, האם הוא מוכן להקדיש זמן וכוחות נפש כדי לגלות את עולמו הפנימי כשם שהוא מקדיש זמן לצרכיו הגשמיים וצרכי ילדיו וביתו.

החלטה כזו אינה מתקבלת במהירות ובפזיזות לאחר מחשבה ראשונית, אלא מתוך דיון פנימי שנעשה בכובד ראש, עד שאדם חש כי הוא באמת מאמין למה שהוא חושב בתוך פנימיות נפשו.

כדי להמחיש עד כמה מדובר בהחלטה גורלית, ניתן דוגמא לדבר. אם היו אומרים לאדם שכדי להשיג את העולם הפנימי שלו - שזהו קנין לנצח נצחים, עליו להשקיע או לוותר על סכום גבוה כפי שהוא משקיע על דבר חולף כחתונת בנו או בתו, או אפילו יתכן שייאלץ לוותר על מחצית מרכושו, האם הוא היה מוכן?!

אדם שחש כי איננו מסוגל לוותר על רכושו כדי להשיג את העולם הפנימי, מסתבר כי העולם החיצוני הרבה יותר חשוב לו מהעולם הפנימי, וא"כ לא יתכן שהוא ישיג את העולם הפנימי בשלמות ויתחבר אליו.

כל אחד צריך לשבת עם עצמו, ולהחליט כיצד הוא רוצה לצאת מהעולם, אדם חיצוני או אדם פנימי. האם נותן חשיבות גדולה יותר לבית, לפרנסה, ליופי ולשאר ענייני העולם הזה, או שהחיים הפנימיים חשובים יותר עבורו.

לאחר שמתקבלת ההחלטה כי השגת העולם הפנימי זהו ערך חשוב וחיוני, ולפיכך יש נכונות להקדיש מכוחותיו ומזמנו להשגתו, הרי שלמרות הטרדות שאופפות כל אדם באופן טבעי, כגון פרנסה, גידול ילדים וכו', כל אדם ימצא את הזמן הנדרש להשגת ערך עליון זה, כיון שהוא הפנים כי מדובר בנושא הכרחי ונחוץ לכל אדם.

תמצית וסיכום הנקודות שלמדנו:

(א) לכל אדם יש יחודיות פרטית בנפשו, ואופן יחודי כיצד הוא נקשר לבורא עולם - שמקורם בחלק היחידה שבנפש, וכלשון ה'מסילת ישרים': 'שיתברר ויתאמת אצל האדם מה חובתו **בעולמו**'. וכפי השיעור שאדם מגלה את יחודיותה של נפשו הפרטית, כך מתגלה שיעור היחודיות בקשר שלו לקב"ה.

(ב) ההימצאות בחברת בני אדם, מטשטשת את יחודיות הנפש הפרטית של האדם, וההתבודדות מסייעת לגילוייה.

(ג) לכל אדם ישנם שני כוחות הפכים, מחד כח ההיבדלות משאר הברואים, ומאידך כח החיבור לזולתו. העבודה המוטלת על האדם, לאזן בין הכוחות ההפכים שמצויים בנפשו, ולנתב את כח החיבור לאהבת הבריות בכלל ולאהבת ישראל בפרט, ומאידך להשתמש בכח ההיבדלות כדי לגלות את יחודיות נפשו ובעקבותיו את הקשר שלו לבורא.

(ד) אופן האיזון בין ההיבדלות והחיבור לבריות, איננו חיצוני בלבד, באופן שבחלק מהזמן האדם מעורב עם הבריות והוא מקדיש זמן להיות מבודד ונבדל מהם, אלא האיזון נעשה באופן פנימי יותר באמצעות אהבת ישראל שבאה לידי ביטוי בחיבור נפשי בעומק לבבו עם הבריות, ומאידך גילוי ה'אני' באמצעות גילוי היחודיות הפרטית של נפשו.

(ה) ההתבודדות שמקורה בדרכי אומות העולם - כרוכה בסיכונים, ועלולה להביא את האדם לידי ניתוק אפילו מסביבתו הקרובה, ואף גוררת בעקבותיה את האדם לידי גאווה ואנוכיות.

(ו) גילוי היחודיות שנעשית ע"פ השקפת התורה בדרך נכונה, משנה את כל מציאות חייו של האדם, ומכניסה אותו לעולם פנימי, זך ושיקט.

(ז) בשונה מההתבודדות החיצונית שמסתכמת במעשה חיצוני כהליכה למקום מבודד וכדו', מהותה הפנימית של ההתבודדות עניינה, להיכנס לעולם שאף אדם בעולם אינו יכול להיכנס.

ח) כיון שמדובר בהחלטה גורלית שעשויה לשנות לחלוטין את מהות חייו של האדם, הרי שבטרם כניסתו לעולמה הפנימי של ההתבודדות וגילוי היחודיות, עליו להבין כי נצרכת השקעה רצינית לכך, ולפיכך עליו לערוך מבחן אמיתי שנעשה מתוך ישוב הדעת ושלוות הנפש, האם הוא מוכן להקדיש זמן וכוחות נפש להשגת ערך עליון זה.

- [\[דע את התבודדותך הכנה\]](#) 1]

Show featured image:

0

Source: <http://bilvavi.net/shiur/דע-את-התבודדותך-הכנה-001-הקדמה-רצון-אמיתי>

Links

[1] <http://bilvavi.net/daes.ko>